

תלמודו בידו

דף לד עמוד ב

- א** [שטח פירות בחמה על מנת לייבשם והם ראויים רק למקצת בני אדם, כיצד מזמינם לשבת ?
- ב** [עד מתי רשאי לאכול פירות קודם שיעשרם ?
- ג** [האם מותר לאכול אכילת עראי פירות שלא ראו פני הבית בשבת ?
- ד** [כיצד הוכיח רב נחמן מהמשנה "עומד על המוקצה ערב שבת בשביעית ואומר מכאן אני אוכל למחר", ששבת קובעת בדבר שלא נגמרה מלאכתו ?
- ה** [כיצד נדחתה ההוכחה הנ"ל ?

- א** [ר' אליעזר: אומר בערב שבת "מכאן אני אוכל למחר", ושוב אינם מוקצה. שסובר שיש ברירה, וכשנוטל מן הפירות בשבת מתברר למפרע שפירות אלו הוזמנו בערב שבת.
- חכמים:** מסמן את הפירות שיקח בשבת, ויאמר מכאן ועד כאן אני אוכל למחר.
- ב** [מן התורה: כל שלא נגמרה מלאכתם והכניסם לבית או לחצר, אוכל ואפילו קבע. הכניס לבית או לחצר בטרם נגמרה מלאכתם, פטור מלעשרם. מדרבנן: אסור לאוכלם קבע אפילו קודם שנגמרה מלאכתם, אבל עראי מותר.
- ג** [נגמרה מלאכתם: אסור. שאכילת שבת חשובה, ועראי שלה נחשבת כאכילת קבע. יחדו לשבת ואפילו על ידי קטן, אסור לאוכלו עראי ואפילו לאחר השבת. לא נגמרה מלאכתם: לרב נחמן, אסור. לר' יוחנן, אכילת עראי מותרת.
- ד** [מכך שהמשנה דיברה בפירות שביעית הפטורים ממעשר, מבואר שבשאר השנים אין די בהזמנה כדי להתירם באכילה, מפני ששבת קובעתם למעשר.
- ה** [שמא מתחייבים במעשר משום שעצם הזימון מחשיב את אכילתם כאכילת קבע. והמשנה נקטה שבת אף שדין זה נוהג גם בימי החול: להוסיף ללמד שטבל מוכן הוא אצל שבת (ואף בטבל מועילה הזמנה). ואם יעבור על איסור חכמים ויעשרם, הפירות אינם מוקצים ומותרים באכילה.